

Wijbe Fransen

Preek 3 augustus, feest van 50 jaar priester-dominicaan

Toen ik in aug. 1965 op Curaçao kwam, was het voor mij een grote ontzucltering te moeten constateren dat de H.Schrift praktisch niet vertaald was in het Papiamento. Alleen de 4 Evangelies en de Handelingen vd Apostelen. "Hoe moet dat nou", vroeg ik me af, "met de lezingen in de liturgie die dankzij het Vat. Consilie - die lentetijd in de Kerk - in de volkstaal mochten voorgelezen gaan worden?" Gelukkig hadden medebroeders hun tanden gezet in de vertaling van het NT en deze verscheen het volgende jaar. Ik werkte toen op Bonaire.

Daar trof ik verscheidene nieuwe christelijke groeperingen uit Amerika aan – "made in USA" noemde onze bisschop deze – die katholieken aantrokken, vooral door hen uitvoerig over de Bijbel te onderhouden.

Ik moest denken aan Dominicus die bij de mensen een grote armoede aan kennis van Gods Woord zag en een evangelische beweging begon om Gods Woord te verkondigen. Van dat ogenblik af startte ik met Bijbelcursussen en probeerde ik steeds meer vanuit de Schrift te preken – en dat heb ik tot nu toe volgehouden.

In 1997 kwam eindelijk de hele Bijbel in het Papiamento uit; een werk dat met grote vreugde werd ontvangen en dat de vrucht was van de samenwerking van verschillende kerken. Gedurende de 5 jaren dat ik terug ben in Nederland, heb ik mogen meewerken aan een revisie van die vertaling, maar vooral aan de nieuwe Studiebijbel.

De H.Schrift is voor vele mensen geen boek met pasklare antwoorden geworden, maar een bron van inspiratie en bemoediging, een uitnodiging om tot een persoonlijke band met de verrezen Christus te komen. Tezamen met andere medebroeders en vele gelovigen heb ik het waaien van de Geest mogen ervaren, die me stuwde om de Blijde Boodschap te brengen aan mensen op de eilanden in de Caraïben, die gewond waren door eeuwenlange slavernij en koloniale neerbuigendheid.

Voor de eerlijkheid moet ik zeggen dat ook ik me aan dat laatste nog wel eens bezondigd heb.

Mede dankzij de nieuwe evangelisatiebeweging veranderde het beeld van God als een streng en straffend Wezen in een liefdevolle Vader, die in Jezus gebogen mensen doet opstaan tot fierheid en zelfbewustheid. "Niets zal ons kunnen scheiden van de liefde van God, die Hij ons gegeven heeft in Christus

Jezus, onze Heer”, lezen we zojuist. Lieve mensen, dat is toch de kern van ons geloof! Laten we de hand van Christus vastpakken en vasthouden!

Gods medeleven en compassie met ons, mensen, is zichtbaar geworden in Jezus' leven en wordt met name in de Eucharistie als een blijvende herinnering en inspiratie beleefd.

Het evangelie van vandaag vertelt ons dat Jezus het bericht bereikt dat Johannes de Doper is omgebracht door Herodes. Jezus herkent in Johannes zijn eigen weg: verkondiging van het Rijk Gods, van echte gemeenschap met God en met elkaar door om te keren en recht te doen aan de medemens, ook al kost het je je eigen leven. Johannes' dood brengt Hem opnieuw naar de eenzaamheid van de woestijn, naar een innig contact met zijn Vader via de Tora, de Profeten en de Psalmen. Dezen had Hij als kind op de schoot van zijn moeder al en later als jongeman in de synagoge in zich opgenomen. Hij ziet zijn leven voortdurend in het licht van de Schriften, in hen die Hem zijn vóórgegaan.

Maar zijn biddend contact met de Vader wordt op dit kritieke moment onderbroken door de grote menigte die Hem is gevolgd. “Toen Hij de menigte zag, kreeg Hij medelijden met hen en genas hun zieken”. De Herder is begaan met zijn schapen. Hij geneest hun zieken. De evangelist Marcus schrijft dat Jezus de menigte langdurig onderwées, gebukt als ze ging onder een wettische uitleg van Gods Woord.

Jezus gaat zó op in zijn zorg voor de medemens dat het avond wordt voor Hij er erg in heeft. Zijn leerlingen waarschuwen Hem: “Stuur de mensen toch weg, het wordt zo donker; laat ze in de dorpen eten kopen”. Waarop Jezus zegt: “Geven júllie ze maar te eten”.

Geven júllie ze maar te eten! Is dat niet de taak van de pastor: woorden van leven, brood van leven te bieden in een woestijn van “ikke, ikke” en van geweld? Dat het leven vaak een woestijn is, een lege plaats zonder liefde, hebben we de afgelopen dagen ervaren. Denk maar aan de eindeloze rij lijkwagens vanuit Eindhoven en aan alle onmacht, ergernis en verdriet rond het neergehaalde vliegtuig. “God, waar was je toch, toen ze die raketten afschoten?” En slaan de TV-beelden en berichten van wat er in Gaza gebeurt ons niet met stomme verbijstering? En het fanatisme van Isis in Syrië en Irak?

Geven júllie ze maar te eten! Dat we woorden en gebaren van leven aan elkaar geven, brood van leven, in het vertrouwen dat we er niet alléén voor staat, maar dat de Heer naast ons staat en we in zijn naam, in zijn Geest mogen werken!

En Jezus neemt de 5 broden en 2 vissen, dankt zijn hemelse Vader, breekt de broden en geeft ze aan zijn leerlingen om ze uit te delen. Zoals Mozes eens in de woestijn het manna afriep uit de hemel voor zijn volk, zo weet Jezus zich geïnspireerd door Gods zorgende aandacht.

Dezelfde tekenen en gebaren zal Hij stellen op de laatste avond van zijn leven, wanneer Hij het brood zal breken en met zijn leerlingen delen, bereid als Hij is zichzelf omwille van ons allen te laten breken. Hij staat op het toppunt van zijn zorg en compassie om zijn medemensen echt te doen leven. Dit gebaar van breken en delen met elkaar zal het beeld worden van de gemeenschap rond Jezus: leven uit de liefde en compassie van haar Heer, elkaar aandacht en zorg schenken.

Als zijn uur gekomen is, vertrouwt Jezus doorheen alle pijn en doodssmart zichzelf toe aan de Vader. Het smadelijke kruis wordt een overwinningsteken en uit de diepste vernedering staat Hij op als Overwinnaar van egoïsme, wanhoop en dood. Het is deze Levende Christus die wij telkens in de Eucharistie mogen ontmoeten én in onze aandacht en zorg voor elkaar present mogen stellen.

Hij nodigt ons uit te bouwen aan familie en samenleving, waarin aan eenieder recht wordt gedaan. Dat zal gepaard gaan met pijn en teleurstelling, maar ook met vreugde als de onderlinge band en communicatie echt blijkt. Zo zal er ook pas vrede in de wereld komen dankzij vele inspanningen en opofferingen.

Christus wil ons begeistere met zijn liefde. Hij zal mensen blijven roepen om zijn woorden van leven als brood met elkaar te delen: als vader en moeder in het gezin, als professional in velerlei beroepen, als pastor en religieus. Hij rekent op u en mij! Bent u bereid?